

Βικτωρία Καπλάνη

Ο Μάρκος Μέσκος είναι ένας θαλερός ποιητής, που συνεχίζει τη δημιουργική του πορεία αδιάκοπα, εξελίσσοντας και προσθέτοντας πάντα νέες ψηφίδες στο εν προόδω έργο του. Μετά τη δίτομη συγκεντρωτική έκδοση των ποιημάτων του: *Ποιήματα, Μαύρο Δάσος I* (Γαβριηλίδης, 2011), *Ποιήματα, Μαύρο Δάσος II* (Γαβριηλίδης, 2011) και τη συλλογή *Τα Λύτρα* (Γαβριηλίδης, 2012), η δημιουργικότητά του τον οδήγησε να μας καταθέσει τρία ενδιαφέροντα ποιητικά βιβλία την τελευταία τριετία: 1.) *Τα ποιήματα της Σκάλας* (Γαβριηλίδης 2013), τριάντα πέντε λυρικά ποιήματα, γραμμένα στη σκιά την απειλητική του θανάτου, μια έκτακτη συνθήκη που κινητοποιεί αντισταθμιστικά την αποδοχή της ζωής και της ομορφιάς της, 2.) *Συνηγορία ποιήσεως* (Κίχλη, 2014), ένα βιβλίο που περιέχει σκέψεις και αφορισμούς για την ποιητική τέχνη και 3.) *Άλφα Βήτα* (Κίχλη, 2015), όπου εδώ ο ποιητής μας συστήνει εκ νέου τον κόσμο, προκρίνει emphatically τη ζωή, μετά από την αποδοχή και τη συμφιλίωση με την ιδέα του θανάτου.

Με το βιβλίο *Στον ενικό και πληθυντικό ψίθυρο* (Νεφέλη, 2009) ξεκινά μια δεύτερη φάση στην ποίηση του Μέσκου, η οποία συνεχίζεται μέχρι σήμερα με αξιοσημείωτη γονιμότητα, όπου η εμβάθυνση στην τέχνη της ποιήσεως και η πνευματικότητα δίνουν ποιήματα με μεγαλύτερη συμπύκνωση στοχασμού και αισθήματος. Ακολουθούν *Τα Λύτρα* (Γαβριηλίδης, 2013)² και τα τρία βιβλία που προαναφέραμε. Η σοφία των χρόνων, η αδιάκοπη ενασχόληση με την ποίηση, αλλά και το απειλητικό φάσμα του θανάτου κινητοποιούν όλο του το δυναμικό, οξύνουν το εσωτερικό του βλέμμα, υπαγορεύουν στον ποιητή να καθαρήσει τη σκέψη και τη συνείδηση του, ώστε να δώσει το απόσταγμα αυτής της διαύγειας με τον λόγο του.

Ο Μέσκος συμφιλώνεται με την ιδέα ότι όσα ποιήματα-λύτρα κι αν καταβάλλει, η ποίηση δεν εξαγοράζεται και δεν απελευθερώνει τη σκέψη, το συναισθηματικό και πνευματικό του κόσμο. Δεσμώτης της τέχνης του συνεχίζει, λοιπόν, να την υπηρετεί, συμπυκνώνοντας στον μέγιστο δυνατό βαθμό τον λόγο του. Στα *Λύτρα* είναι ήδη φανερό ότι το ποιητικό υποκείμενο κινείται στο σύνορο, στο «μεταίχμιο ξυράφι» και εκεί δοκιμάζει να ασκηθεί, αντιμέτωπο με την αόρατη παρουσία του θανάτου. Πορεία μοναχική με μοναδικούς συμμάχους- συνομιλητές τα πλάσματα της φύσης και τις ψυχές των προσφιλών νεκρών. Η σκέψη κινείται στον πραγματικό ή τον ονειρικό